

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν θάνατον μας μεταβολή, ἐνδιαφερόμεθα πικρῶ.
Γράμματα καὶ συνόρομα — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνόρομα γὰρ κάθε χρόνον — ὁ κτὼ φράγ καὶ εἶναι μόνο.
Γὰ τὸ ξένα ὅμως μέρα — δέκα φράγ κα καὶ ἀτὸ χέρι.

Ἐκκοτὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλειψὴν ἐβρούμεν γῆν τὴν Παρθενώνων.

Δέκα τὸν Γενάρην,
μάσκαις στὸ παῖδι.

Φασουλῆς καὶ Περιελῆτος λένε γὰρ τὸ νέον ἔτος.

- Π. — Δουτὸν ἐπιήγειρε στὸ χορὸ τὸν Παλατιοῦ καὶ πάλι;
- Φ. — Βοὴ εἰ χορὸς μοῦ τοιαυτοῦς;... δὲν ἔγινε, βουδάκι.
- Π. — Ἀλλὰ γιατί δὲν ἔγινε;
- Φ. —
- Π. — Καὶ εἰ μὰς ἐμελλε γι' αὐτοῦ;
- Φ. —

Γὰρ τοὺς αἰσιμοπαθεῖς.

Αἶμα νὰ μοῦ χαθῆς.

Ἐφίτος δὲν ἐφίλησε
τοῦ Παλατιοῦ τὸν μπάλο,
μητ' ἐνα πόντο βάλαιμι
σὲ Ρήγα καὶ Καθδάλι.

Τούτος ὁ ντουμπλὸς ὁ φεύγει,
τούτος ὁ κρουμπλὸς ὁ κλέφτης
εἶναι, Παρικλητὸν ἄν' ἴσως.

Ἐστὴν ζῆση ἀσθὴν ἂν γένει
κάθε Περιελῆτος βγαίνει
πότε τέρτος, πότε σῆτος.

Μὰ γιατί τὸ λὸς αὐτοῦ;
Ὅταν λαίπουν τὰ λερὰ
τότε, φίλε, κατηγήης
διαρκῶς φιλοσοφῆς.

Καὶ σὺ εἶναι νέτο αἰτίο
τὸ πογγί σου, Παρικλέτο,
τότε κἀνεὶς τὸν Ἀλέτο.

ἂν πῆγα καὶ στὴν τελετὴ νὰ δῶ χροῖα γαλιόνα,
πού μὰς κινῶν τὸν φῶνον,
καὶ χροικώποια ἄκουσα νὰ σκάζουνε κανόνια
μὲ τὸν καινούριον χρόνον.

Μήτε στὸ χειροφίλημα δὲν πῆγα, ντελμπεντέρη,
μὰ μοναχὸς μου φάλασα κάθε δὲξί μου χέρι.
Προσηλθὴν ἐξοχότατο μὲ τὰς μεγάλας σχέσεις,
κ' εἶδα κυρία τῆς Ἀδῆς νὰ μὴνύνται γὰρ θέσεις.

Ἐτος χίλια κ' ἔγινε κ' ἔνταξομαι,
νέα πλάσις στὰ νέφη πετώσα.

Πόνητος χίλια κ' ἔγινε κ' ἔπιτα,
καὶ παρῆτα θ' ἀνοῖξουν αἰπτά.

Ἐγίνετο συζήτησις ποῖα δὲ παρῶν πρώτη,
καὶ τὰς κυρίας τῆς Ἀδῆς
βοηθὸς παρῶξινε πάλος,
κ' εἶναι σπουδαῖον ζήτημα καὶ τοῦτο, πατριότη.

Π. —
Κι' ἐγὼ, μπροστὺν ἐμοὶ κεφάλι,
μὲ τὴν νέα τὴν χρονιά
ἀρχισα γελῶντας πάλι
νὰ μουντζῶνα τὸν ντουμπλῶ.

Κι' εἶδα, φίλε μου, ἄνοιξη τῆς Πανδώρας τὸ κοῦτί,
καὶ νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα πλοῦτη, ἀτόλοι καὶ στρατοί.

Κι' εἶδ' ἀπάνω στὸς ἀέρας
μὲ τῆς Ἀμαλθείας κέρα
νέους ρήτορας βουλῶν
καὶ τραγοῦς ἀρχιτρούλους.

Ἐβῆσαν καὶ κερκικιόζηδες, παληγάτοι, περῶτοι,
καὶ προβχόντες ἐγίνετο καὶ ραμπλαγάδες, πρώτοι,
κ' ἐνφ' τοῦς ἔλλειπες γυμνοῦς,
βουλαιμῶντες, ἀχαρμνοῦς.

Ἐφαρνα τοὺς ἀντικρυφῶς προγῆγοτας, θρεμμένους
καὶ μὲ σούρας μαλακῆς ἐγκανερῶν, ἠμῶνους.

Κερκικιόζηδων πληθῶσα,
καὶ σὺν ἐτελεῶσαν τὰ θῶρα
βλέπει τοῦ κοῦτρου τὸν πάτο,
καὶ εἰβρίσκα κάτω κάτω;

Μὴ μεγάλη κερκίμδα
γὰρ κερκίμδομας ἐξαιρέτους,
πού τοὺς λῆγαν ἀναρῶτους
στὴν Ῥωσικὴν πατρίδα.

Καὶ γελῶντες Ἀλέξιντο
ἀνεδῶσαν πρὸς αὐτοῦς;
τέτοιο βῆμα πᾶν' ἀφίται
τὴ κοῦτ' γὰρ τοῦ κοῦτοῦς.

Εἰς Πρωτανεῖον δωρεῶν τὸ κράτος μεταβιβῆθη
κ' ἐφῶνασαν ταῦτο του καλλιανθ' ἄρων πληθῆθη.

κάνετε γρήγορα παιδί το στόμα μας ανοίγει
μαμμά τοίχο λουκάνικο να φάμε και να φύγουμε.

Μπρόγδεις αλληγορούσαν αυλιά με της απόγειας,
και κεία καλκάντζαροι με από μακροδόχαις
βρισκίαν οι Παλάτια
με λιμασμένα μάτια.

Έπεισαν με σαρκασμούς
και με ποικίλους μορφακμούς
καλκάντζαρον μαύραις.

Κι από παντού βρέ Φασουλή,
κατάδες έτρεχαν πολλοί
βαστώντας άγματούραις.

Έτος έπρόβαλε χαράς,
έν είδει δέ περιστατός
κατηλθε πνεύμα της Αδλής
έπί της πρώτης κεφαλής
του πρώτου Καρμυραίου,
του Κόντε του μοιραίου.

Κι ήκούστη λέγουσα τρανή
και καλλικελάδος φωνή:
Ούτος υίός μου λέγεται τή μάλ άγαπήτός
και στύλος δυνατός.

Άρσεται και χωριτά
να λέγ γρή το κράτος
πώς σέπεται και μελατά
να γίνη Κιγκινέτος.

Αυτός ό πανταχού παρών
και πάντα τή κενά κληρών
από κράτος της ροκάνας.

Ό φίλος άνεχόμενος
κι έκ περισοιά δεχόμενος
και ποδρά της Αβάνας.

Ούτος όστι ό τόν αίτιν διαρηλάτην άφρα
σαν άλλος Βόλπουργ Ράιτ,
κι έλα το λανιδρόν,
καλήμερα καλήμερα, και πάντα καλήμερα.

Κι ές τόν καλημεριώμα τόν Κόντε τόν λεβάντη:
άφάνη μας πεντάφανα, πέντε φορές άφάνη.
Σαρακαράτα κυβερνός
και σακαράτα ζάνης,
και σακαράκις άκόνης
κι άμπίλια έσπαζόνης.

Όπου πατεί το μαύρο σου δά ξεφυτρώση νίκη,
έκνας και τόν Γούναρη της γούδας σου μανίσι
νάχη γρή γούνας ράμματα, να σφάξ η με τή γάντια,
να μάς τείξ η ζήχαρη, να μάς απουάνη κόντια.

Έχεις παράσημα, θύρο,
έχεις και τήν δεσθή,
πού ήτος ένα τυχερό
δέν άφηος παιχίδη.

Είσαι ήλιος και λιγυρός σαν κέσος του Διδάνου
και ό σφάραγος σου πολλούς έχεις και τόν Στάφανου,
και Στάη γρη τή γούματα,
Στάη γρη τή φάλτση,
πού κάνει τσοσφάρματα
και δέν χαλέ χατήρι.

Έχεις Μινότρο Μικλάτις, ή πλην έχεις κι Έμπαιρικό
ότη θάλασσα Ναυτικό,
και γρη μαμμή του κόμματος έδρηνης τόν Μπουφίδη,
και τού κοράκου τού φηρο φορέσι καμροφρόδη.

Ψηλά στα νύφη φέροσι
και την άρδα στρώνεις...
τά καβαλάς και χάρουσι,
πελάεις καμρόνεις.

Έχεις κι Αναπαλίτσειν τρεπλή τόν χρυσομάλλη,
τόν Γραμνέσο Στάφανο και τόν Μαυρομυλάη,
άλλ' όμεις πάντες και τούς τρεις σιμπολιταφάνους
και με τούς τρεις συσέπτασι τή Ναυτικά του γένους.

Με τή χορτάσαμε φουμι
κι έγιναν φουμι μας θερμαί
κι έσοι μάς έγαν έκα...
έσοι κι έμας γρη πληρωμή
τόν πούρην σου τήν σιάστη.

**Στό Γιλδίς μεγάλος
του Σουλτάνου μπόλοφ.**

Τι να σου πεί βαρρόνη
της δόξης ήν γωνιά,
και ότη Σαμπαδύ εύρόνη
με τήν Πρωτοχορηγία.

Με τού Γιλδίς τή λιμπαρό
δίνει τρικοδέσπο χορό
ό Πατισόη ό πρώτος,
στύλος του καλοπαιτός.

Όλους τούς πρώτους προταλεί,
άλλ' όμεις δέν έχάνει
κι έρη τόν Ροδη τόν Φασουλή,
ήν Ροδη τόν μπαχλιδάνη.

Σ' έν έσπαρλίνο μπανίνο
και μες σ' όν Γιλδίς ηγγάινο,
κουτσουά με τούς έν τίλει.

Κι άναπόξο τόν Σουλτάνο
κι έλο τεμνάδες κένου
έμπροστά του σαν κοτίλι.